

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ

(έν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ, Αἰγύπτῳ, Κύπρῳ, καὶ Ἀλβανίᾳ)

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Εἰς Δραχμάς

Ἐν ὄψει πρὸς 4 ο/ο

Μὲ 15 ἡμερῶν προειδοποίησιν 4 1/4 ο/ο

Ταμιευτήριον

μέχρι Δρχ. 50.000 5 ο/ο

Εἰς Συνάλλαγμα ἐπὶ :

Λονδίνου ἐν ὄψει πρὸς 4 ο/ο

» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. » 4 1/2

Παρισίων ἐν ὄψει 4 ο/ο

» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. » 4 1/2 ο/ο

» » 1 ἔτους » 4 3/4 ο/ο

Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μηνῶν πρὸς 4 1/2 ο/ο

» » 1 ἔτους 4 3/4 ο/ο

» » 2 ἔτων 5 1/4 ο/ο

» » 4 » 5 3/4 ο/ο

» » 5 » 6 ο/ο

» » 10 » 7 ο/ο

Παρισίων ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἔτων πρὸς 5 ο/ο

Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει 4 ο/ο

Ἰταλίας » 4 1/2 ο/ο

Βελγίου » 4 ο/ο

Ἑλβετίας » 1 1/2 ο/ο

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣΗΤΕ ΤΗΝ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

18 Νοεμβρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

909

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΗΣ Ο ΚΑΝΤΑΡΑΣ

Σ' ὅλο τὸ πολέμιζο ναυτικὸ πασιγνώστος ὁ Μπάρμπα Γιῶργης ὁ Κανταράς. Κοντὸς χονδρὸς μὲ πόδια στραβά, μὲ μιὰ μύτη ἐκφραστικὴ σφιγμένη πὺν ἔδινε τὸν τόνο σὲ ὅλη τὴν ἐκφρασί του. Ἡ ἀπὸ τοῦ Μπάρμπα-Γιῶργη εἶχε παραλάβῃ μαζί μὲ τὰ καθήκοντα τῆς ἀσκήσεως καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οὐλίας. Ἦτο τὸ φωνητικὸν τὸν ὄργανον, μ' αὐτὴν μιλοῦσε, μ' αὐτὴν διέτασσε τὰ παραγγέλματα, καὶ αὐτὴν ἐγχελοῦσε τὸ μυτερό, χωρὶς καλαμπούρι ἔδω, καὶ βατραχίνον ἔλω τοῦ.

— Χί, χί, χί ! Τί κάνεις μορὲ κακομοίρη !
Ὁ Κανταράς ἦτο δίσκος πυροβολητής. Ἀπὸ τίς εἰκοσιτέσσαρες τοῦ ἡμερομηνικίου ἐκοιμάτο ἐξάπαντος τίς εἰκοσιτέντε. Ἐκοιμάτο στὴν ὑπηρεσίαν του, ὅταν εἶχε φυλακὴ, ὅταν ἦτο ἀγγαρεία, ὅταν ἐτρώγε καὶ σὺ ἀποχωρητήριον ἀκούει.

Δὲν ἐκοιμάτο ὅμως, ἀλλ' ὡς ἐροχάριζε καὶ κατὰ τὸν πῶ περιεργό τοῦ πόδα. Ἡ μουσικὴ τοῦ ροχαλιματός του θὰ ἤμπορούσε νὰ παρῇ αὐτῇ ἔδω, πολὺ ἀμυδρὰ ὅμως, ἔτσι.

Γκχχχχ-τοῦφ. Γκχχχχ-τοῦφ. Γκχχχχ-τοῦφ !...
Ὅταν τὸ καλοκαίρι, τίς ὥρες τοῦ μεσημεριου ἢ τὸ βράδυ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὴν ζέστη καὶ τὴν μυρωδιὰ τοῦ παραβίου, ἐτρώγε στὸν Μπάρμπα-Γιῶργη.

— Μπάρμπα-Γιῶργη, λίγο ὕπνο.

— Πάρε βρὲ, κακομοίρη.

Ὁ ναῦτης ἔδενεν ἓνα καλὸδῖο στὴ μέση τοῦ Μπάρμπα-Γιῶργη. Τὸ μαστοῦσε στὰ δικά του χέρια, καὶ ἐξαπλώνετο σὺ σακκοθέσιο, στὴν μπράντα του ἢ πάνω σὲ κανένα σισσίτιο. Ὁ Μπάρμπα-Γιῶργης τοῦ ἔδινε ἐπιτακτικὸν ρεῦμα, ἀπὸ τὴν σ τ ἡ λ ἢ τοῦ σώματος του, λέγοντας :

— Ἐλα βρὲ κακομοίρη νὰ πάρης καὶ σὺ λίγο ὕπνο νὰ κοιμηθῇς.

Ἐπὶ ὅταν ἡ ζέστη φορὲς-φορὲς ἦτο ἀνυπόφορη, ὁ Κανταράς εὐρίσκειτο δεμένος ἀπὸ τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὸ λαμπρὸ, τὴ μέση, τὰ παντελόνια του, μὲ καλὰδῖα, σφραγὰ, λιγαδοῦρες, πετονιές, σχοινιά, σπάργους, σφιλάτσια, ἀρμυδιὰ, ἐμπολὰ.

Κάθε ναῦτης ἔδενε τὸν Μπάρμπα-Γιῶργη ἀπὸ καὶ λ ε ἰ ψ ἢ τοῦ σώματος του, καὶ αὐτὸς ἀνεκτικὸς ὑπονόησε, ζωντανὴν στήλη, ἐμοιάζε μὲ τὸν ἀνθρώπου τῆς ρεχλάμας τῶν κουβαριστῶν τοῦ Κόας, ἢ μὲ τὸν περιφρῶ Χάργγεν, ὅπως φαίνεται σὲς παλιὲς εὐλογαφίαις παῖζων μὲ τὰ σφραγὰ καὶ νευροσπαστὰ του.

Κάθε νέος ναῦτης πὺν προσήρχετο ἐγίνετο ἀγαπῶμενός ἀπὸ τὸν Κανταρά, πὺν τοῦ ἔλεγε.

— Ἀγγήρες βρὲ κακομοίρη, νὰ πάρης καὶ σὺ λίγο ὕπνο.

Ὁ ὄντος ὅμως τοῦ Μπάρμπα-Γιῶργη τοῦ εἶχε γίνῃ πολλές φορὲς ἡ αἰτία τῶν πειρὸ μεγάλων τῶν συμφορῶν. Τὸ ποιητικὸν τοῦ καὶ ῥαβίου ἦτο γεμάτο ἀπὸ τιμωρίες του, ἓνα ξεφύλλιμά του καὶ ἔδειχνε τί ἐστοιχίζεν ὁ ὄντος στὸν Μπάρμπα-Γιῶργη. «Τιμωροῦμεν τὸν ὄφ' ὅπως δίσκον πυροβολητὴν Γιῶργιον Κανταράν, διότι ἐκοιμάτο, τῆς φυλακῆς ὦν ἐπὶ τοῦ ἐργατοῦ...»

«Τιμωροῦμεν τὸν δίσκον Γ. Κανταράν διότι τῆς φυλακῆς ὦν ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς θεριάσεως...»

«Τιμωροῦμεν κ.λ.π. διότι ἐκοιμάτο εἰς τὸ πρόστερον ἐπὶ τῶν σχοινίων.»

Ἐπὶ ὁ Μπάρμπα-Γιῶργης εὐρίσκειτο διαρκῶς τιμωρημένος πρὶν νὰ τελειώσῃ ἡ καλὰ τὸν ποιητὴ τῶν ἐλλάνων καινούργια.

Πότε τὸν ἐτάζοναν νὰ κοιμηθῇ στὰ σχοινιά, πότε στὸν μπαλαῖο, πότε σὲ χαμῖα γονιὰ τοῦ μεσοστῆγου, πότε στὴν κοιλίαν, πότε κατὰ τὸ μηχανοστάσιο.

Τελειώτα ὅμως εἶχε εἶδῃ μιὰ θαυμαστὴ μέθοδο, καὶ ἐν ἐκοιμάτο, εὐρίσκειτο πάντοτε ὕπνιος, ὅσας τὸν ἐκαλοῦσαν ἢ ὑπηρεσίαν ἢ ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς ἔκανε τὴν συνειδητὴν νυκτερινὴν ἐφοδο διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦσαν στὴν θέαν τῶν ἢ ἐκοιμῶντο οἱ ἄνδρες τῆς ὑπηρεσίας: ἔδενε τὸ πόδι του μ' ἓνα μικρὸ σπάγγον καὶ τὴν ἀκρίαν τοῦ τὴν ἐκρατοῦσαν ἓνας ἀπὸ τοὺς σκοπούς. Αὐτὸ ἦτο ὅλο. Ὁ Μπάρμπα-Γιῶργης ἔπειθε μὲ ἁπλὴ συνειδητὴ σ' ἓνα πᾶντο ἢ σ' ἓνα σακκοθέσιο.

Ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἐφοδεῖας ἐγύριζε τὸ ὑπόφραγμα συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ καπνοῦ ναυτῶν καὶ καπνοῦ τοῦ ἀναμμένου φαναρίου, ταῦτα ! ὁ σκύλος τραβοῦσε τὸν σπάγγον καὶ ὁ Μπάρμπα-Γιῶργης ἐκοιβε τὸ καλὸν τοῦ γκχχχχ-τοῦφ γκχχχχ-τοῦφ γκχχχχ-τοῦφ καὶ εὐρίσκειτο ὅπως καὶ ὄντως ἐμπερὸς στὸν ἀξιωματικό. Ἐντὶ τὰ ματὰ τοῦ ἐγονόλων καὶ ἡ μύτη τοῦ ἀνοίγε καὶ ἐκτείνει σὰν νὰ ἤθελε νὰ φωνάξῃ.

Δὲν κοιμᾷται, βρὲ κακομοίρη ! Δὲν κοιμᾷται.

Μιὰ βράδιαν ὅμως ὁ σκοπὸς τοῦ εἶχε τὴν φωντὴν τοῦ σπάγγου ἐνέκηθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ὁ Μπάρμπα-Γιῶργης ἀνερπασμένος ἔβλεπε σὺ ἐπίστετο ἐκοιμάτο τὸν αἰώνιον ὕπνον. Ὁ σπάγγος δέμνεν ἀπὸ τὸ πόδι του, τραβοῦσε ὅλη τὴν ἀκρίαν καὶ κατέβαιναν ἀπὸ τὴν ἀκρίαν σὺ ὑπόφραγμα.

Ἀντὶ νὰ εἶδῃ τὸν σκοπὸν ὁ ἀξιωματικὸς καθὼς περνοῦσαν ἐπὶ τῶν σπάγγων.

— Βρὲ ! Ἐπε σὺ ναὶ καὶ κατέβασε τὸ

Ὁ Κανταράς ὅλο κοιμόταν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΛΑΙΣΙΑΚΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

ΤΟΥ TRISTAN BERNARD

Ο Μοντιέ κ' η γυναίκα τον σηκώνει.

Ξοδεύει δυστυχώς πολλά, πάρα πολλά, πολύ περισσότερα απ' όσα του πηγαίνει. Διαρκώς του δίνω, κι' ολοένα γυροει από τη μητέρα του κι' άλλα. Έχει καταντήσει ανοικονόμητος. Έμαθε και να ξενυχτάει, να γλεντάει. Πέφτει και κοιμάται πολύ άργα και το πρωί τρομάζουμε να τον ξυπνήσουμε.

Και τώρα, τι κάνει ο γιός σας; Άρχισε να εργάζεται ή ακόμα;

— Όχι, δεν βρήκε ακόμα εργασία. Έχουμε όμως υπ' όψει μας κάποια καλή θέσι γι' αυτόν... Λοιπόν, κύριε Γκαμπάρ, δε θα καθήστε όποιο νάρθη, να τον δώτε και σεις; Θα ήθελε κι' αυτός πολύ να σας έβλεπε... Δεν πιστεύω ν' αργήσει και πολύ.

— Όχι, κύριε Μοντιέ, δυστυχώς δε θα μπορούσα. Γιατί έχω στις έντεκα ένα ραντεβού, και είνε δέκα και τέταρτο... Πρέπει να φύγω... Αιτιολογώ πολύ, μα είν' ανάγκη... Βλέπω όμως πως έχετε κει στον τοίχο μια όρατα συλλογή όπλων...

Ναι, έχω μαζέψει κάμποσα παλιά όπλα. Αυτά όμως που βλέπετε εδώ δεν είνε τίποτα... Νάρθης κάτω, στο σαλονάκι ποινά κάτω από τη σκάλα, να δής τίλλα... Θα κατεβώ μαζί σου και θα σου τα δείξω... Θα δής κι' ένα μαλαισιακό μαχαίρι, που το απέκτησα μόλις προχτές.

Εδώ και δυό μέρες, μου το πούλησε ένας ναύτης. Είνε τάχα από τη Μαλαία το μαχαίρι αυτό; Δεν μπορώ να το ξέρω. Είνε είνε όμως, είτε δεν είνε, το μαχαίρι αυτό είν' ένα πολύ παράξενο όπλο, παράξενο όσο και φοβερό. Έχει άνω στη λαβή ένα κομμάτι. Άμα μπή το μαχαίρι αυτό στο κρέας, πατάς το κομμάτι και το λεπίδι τότε χωρίζεται, και γίνεται τέσσερα κομμάτια. Κι' όταν τότε το βγάλεις απ' την πληγή, κάνει το αίμα αυτό όπλο, μα τρομερή πληγή πούχει το σχήμα σταυρού... Πάμε κάτω, να στο δείξω... Κατέβαινε.

Ελα, εδώ είμαστε... Στάσου ν' ανοίξω το παράθυρο, να δής... Ο Μοντιέ άνοιξε το παράθυρο και πήγε τον φίλο του στην άλλη άκρη του μικρού σαλονιού, όπου είχε τη συλλογή των όπλων του. Μα μόλις προχώρησε λίγο, έκαν' ένα βήμα πίσω και φώναξε:

— Το μαχαίρι αυτό δεν είν' εδώ!

— Δεν είν' εδώ; Πώς;

— Ναι, χτες το απόγεμα το κράμασα σ' αυτό εδώ το καφί... Και τώρα δεν είνε... μα πούος το πήρε; Πούος μπορεί να το πήρε; Ά, μα πρέπει να το μάθουμε άμέσως αυτό...

— Μήπως έπεσε κάτω;

— Όχι, δεν είνε πουθενά!

— Αί, κάπου θάνε, κάπου θα βρεθί. Δεν πειράζει, κύριε Μοντιέ. Μου το δείχνετε άλλη μέρα... Και τώρα, σας αφήνω... Όρεβουάρ. Χαίρετε, κύριε Γκαμπάρ...

Μόλις έφυγε ο φίλος του, ο Μοντιέ φώναξε την Ζουστίν, την καμαριέρα του, για να τη ρωτήσει αν είχε δει πουθενά το μαχαίρι. Τη φώναξε τρεις, τέσσερες φορές, μ' αυτή δε φάνηκε. Σε λίγο όμως ήρθε η Κλεμάνς, η μαγειρίσσα.

— Έσύ 'σαι, Κλεμάνς, έκανε σαν την είδε ο κ. Μοντιέ. 'Ηρθες κιόλας. Μα πού είνε η Ζουστίν; Έχω μισή ώρα που τη φωνάζω και δεν άκουει...

— 'Η Ζουστίν, είν' έξω στον κήπο. Εγώ τώρα μόλις ήρθα απ' την αγορά... Τι θέλετε;

— Θα σου πω έπειτα... Μα γιατί φαίνεται έτσι συγκινημένη...

— Ά, κύριε, συνέβη άποψη κάτι τρομερό. Τώρα τωμάθα, πούμωνα έξω. 'Η ηλικιωμένη εκείνη κυρία που καθότανε στην έπαυλη

πούν' εδώ κοντά, που σεις τη γνωρίζατε τόσο καλά...

— Αί, τί;

— Την σκοτώσανε μέσ' στο κρεβάτι της, χτες το βράδυ. Είνε η ώρα δέκα! 'Ο περβολάρης άκουσε κείνην την ώρα μία φωνή, κι' όταν πήγε να δει, βρήκε την κυρία του σκοτωμένη στο κρεβάτι της... Πούος την έσκώτισε δεν ξέρουμε, μα θάτανε κακοίος τρομερός όποιος τόκανε αυτό! Φανταστήτε κύριε, πώς είνε, δε στο στηθος, στο μέρος ακριβώς της καρδιάς, μια μεγάλη πληγή σχήμα σταυρού!...

Ο κ. Μοντιέ όχρισε και σε λίγο, με μια μεγάλη προσπάθεια, ρώτησε.

— 'Η κυρία σου το ξέρει αυτό;

— Όχι, κύριε, δεν της είπα τίποτα. Καλύτερα να μη το μάθι ακόμα, γιατί είνε και τώρα πολύ στενοχωρημένη. Δεν ξέρω, κύριε, αν κάνω καλά που σας το λέω, μα ο γιός σας, ο κ. Λουκιανός, δεν ήρθε να κοιμηθί εδώ άπόψε...

Ο Μοντιέ άρχισε να τρέμει...

— Δεν ήρθε να κοιμηθί; Έγινε πλάι φόνος; Μια πληγή σε σχήμα σταυρού;

— Μα τι έχει ο κύριος;

— Δεν ξέρω... Είμ' άρρωστος... Είμ' άπ' το πρωί, άπ' τη χτες είμ' έτσι...

— Νά, έρχεται η κυρία... Κυρία, ο κύριος δεν είνε τόσο καλά σήμερα... Κάπ έχει...

— Όχι καλέ... Δεν έχω τίποτα...

— Κυρία, είπα στον κύριο για τον κύριο Λουκιανό...

— Σου είπα για το παιδί;

— Ναι, κι' αυτό με στενοχώρησε κάπως.

Δεν είμαι όμως καλά άπό χτες το βράδυ...

— Έμένα δε με στενοχωρεί και τόσο που δεν ήρθε να κοιμηθί εδώ χτες το βράδυ...

— Ένα παιδί της ηλικίας του μπορεί καμιά φορά να κοιμηθί κι' έξω... Έμένα με άνησυχούν, περισσότερο, οι μυστηριώδεις τρόποι του... Νά, σήμερα το πρωί, πολύ νωρίς, προτού καλά-καλά σημεύσει, τον είδα να μπαίνει κρυφά και με προσοχή, μη τον άκούσουμε, στο σαλονάκι πουν' άπό κάτω, άπό τη σκάλα. 'Ηταν σκοτεινά εκεί μέσα, και άν και ήμωνα κι' εγώ μέσα, δεν με είδε. Εγώ όμως τον έβλεπα... τον είδα που πήγε και νατ' έκανε στον τοίχο, στο μέρος πουχες τα δάλα...

Μα τι έχεις, Εδμόνδε; Είσαι χλωμός σαν το σεντόνι...

— Τίποτα... τίποτα... Μια μικρή ζάλη μονάχα... τώρα μου πέρασε... Πηγαίνε. Θέλω να μείνω μόνος μου... Καλύτερα ήμνα.

— Πώς; Θέλεις να σ' άσious έτοιμό σου, τη στιγμή που δεν είσαι καλά;

— Δεν είνε τίποτα, σου λέω...

— Ό κύριος Μενιέν, ο δικαστής, θέλει να δει...

— Άν είν' αυτός, άς έρθη άπάνω, είνε τότε ο Μοντιέ. Θέλω να τον δω... Άκου, Ζουστίν; Πήγαινε και πές του νάρθη εδώ... Κι' έσύ γυναίκα, πηγαίνε... Θέλω να μιλήσω στον κύριο δικαστή ιδιαίτερος...

Ο Μοντιέ κ' η γυναίκα του σηκώνηκαν.

— Άπ' εδώ, κύριε Μενιέν, περσάστε!

Ο δικαστής μπήκε στη κάμαρα που καθόταν ο κ. Μοντιέ.

— Είδατε το γιό σας;

— Όχι, δεν τον είδα ακόμα...

— Μα δεν μάθατε για τη δολοφονία που έγινε άποψε στην έπαυλη;

— Όλος ο κόσμος το ξέρει πια και το συζητάει. Κι' είνε παράξενη η υπόθεση αυτή. Άστε ο γιός σας δεν είπα τίποτα γι' αυτά;

— Έμαθα για το έγκλημα, μα ο γιός μου δεν μούπε τίποτα γι' αυτό...

— Άστε έτσι; Λοιπόν

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

— Οδύγησε το φίλο του...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΩΤΗ ΧΑΡΑ

Μακάρι, μονοτονική, παύση της στροφής, στην όψη σου γραμμένη ή έλπιδα μιας χαράς.

Σ' όλο τον κόσμο ξέρν στη μοίρα μοναχιά, άλλο δε σου άπομένει παρά η θερμή ψυχή.

Και τώρα που βλασταίνει έντός σου νέος οντισμός και τη ζωή σου εύφραίνει προσηγορικός παλμός,

μικρούλα, σπαραγμένη σε πόνο ή στροφιά, σά δάκρυ—άχ, απεβάνει στα μάτια σου ήχαρά.

Ρήγας Γκέλφης

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Η θεά ποιή της άνοιξης τ' απόροχο μυρώνει να κοιμηθών οι πόνοι Σ' ένα κατόφλι, μια γυναίκα όρθή, μονοτονική βαθειά σι λιονισμένη,

τον έργο τάφο νεύεται μες στη φτωχούλα γλήη—καμμός και μοιρολόι—σάλα τη σάλα να κηλί το μνητικό της δάκρυ πούος ξέρει σε ποιά άκρη...

Κι' είν' όια θλίψη άγανάτια της: Τα δέντρα που άγοσσοάζουν στα νέα χλωρά τρυφύλλια, α χελιδόνια που ήρθαν λευκόμαυρα και μοιάζουν σαν τον χαροκαμένον τά μαντήλα.

Τα χελιδόνια, που περνούν' έπάνω άπό τη γλήη καμμός και μοιρολόι—μαύρος σταυρός να γράφοντε γοργά στο πέραςμά τους τα σταθωτά φτερά τους!

Στέφ. Δάφνης

σας τα λέω εγώ. 'Ο γιός σας μου χρησίμευσε πολύ σ' αυτήν την περίπτωση. Έχτες το βράδυ φάγαμε μαζί, γιατί' είνε, καθώς έρε, πολύ φίλος του γιού μου. Όταν ήρθαν να με ζητήσουνε για τις ανακρίσεις, ήμασταν κι' οι τρεις στο θέατρο, εγώ, ο γιός σας κι' ο γιός μου. Όταν έφυγα, ήρθε κι' ο γιός σας μαζί μου, και με συνάδενε ως στην έπαυλη όπου είχε λάβει χώραν το έγκλημα. Μόλις είδε την πληγή, ο γιός σας φώναξε άμέσως:

— Αυτή η πληγή είνε καμωμένη με μαχαίρι μαλαισιακό. 'Ο πατέρας μου έχει ένα τέτοιο μαχαίρι σπίτι...

Ο γιός σας ήρθε τότε το πρωί εδώ και με πολλές προφυλάξεις, επειδή δεν ήθελε να ξυπνήσης και να μάθης για το φοβερό αυτό έγκλημα που έγινε άποψε στη γειτονία μας, πής το μαχαίρι άπ' το μέρος, όπου τόχατε φυλάξει και μου το έφερε να το δω. Μούπε και τα χαρακτηριστικά του ναήτη που σας πούλησε το παράξενο αυτό μαχαίρι, που ήθελε βέβαια μαζί του κι' άλλα παρόμοια, και που ήσαν γι' αυτό ύποπτος... Και τον ναήτη αυτόν τον πιάσαμε, εδώ και λίγη ώρα, μερικά χιλιόμετρα μακριά από δω... 'Ο ναήτης όμως έλπιζε, ότι αυτός ήταν ο δράστης του έγκλήματος κι' ότι τότε ζανει για να κλέψη την έπαυλη...

Ήρθα λοιπόν να σας εύχαριστήσω και σας για την ύπηρεσία που μου προσέφερε ο γιός σας, ως και για να δικαιολογήσω την άπουσία του παιδιού σας άπ' το σπίτι σας όλη αυτή τη νύχτα... Αυτή τη στιγμή, μπήκε στην κάμαρα κι' ο γιός του Μοντιέ, κι' ο δικαστής το έπτε:

— Κύριε Μοντιέ, ο πατέρας σας τα ξέρει τώρα όλα... Είν' άδιαβετος όμος ο πατέρας σας... Τον άνησυχήσες κι' έσύ, που δεν ήρδες χτες βράδυ στο σπίτι...

— Όχι, είμαι καλά... Όχι, δεν έχω τίποτα... Δεν είν' τίποτ' αυτό... Δεν είνε τίποτα σας λέω... Άνησυχούσα λίγο... αυτό ήταν όλο...

— Μα τι έχεις πατέρα; Γιατί φαίνεται τόσο ταραγμένος, τόσο συγκινημένος;

— Τίποτα, σου λέω, παιδί μου! Έλα τώρα να σε φάγω... Έτσι μαράβο...

— Τίποτα, σου λέω, παιδί μου! Έλα τώρα να σε φάγω... Έτσι μαράβο...

— Τίποτα, σου λέω, παιδί μου! Έλα τώρα να σε φάγω... Έτσι μαράβο...

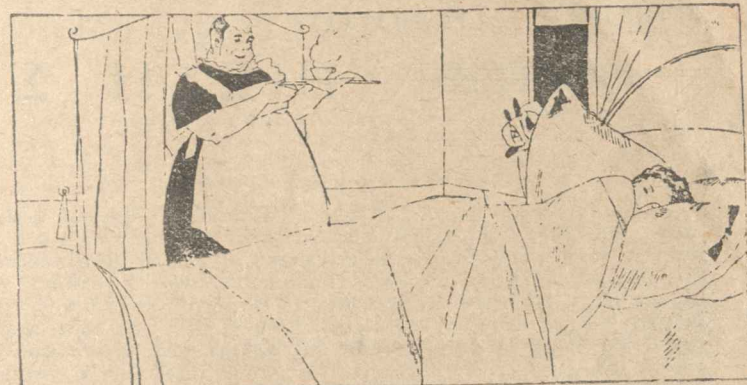
— Τίποτα, σου λέω, παιδί μου! Έλα τώρα να σε φάγω... Έτσι μαράβο...

— Τίποτα, σου λέω, παιδί μου! Έλα τώρα να σε φάγω... Έτσι μαράβο...

— Τίποτα, σου λέω, παιδί μου! Έλα τώρα να σε φάγω... Έτσι μαράβο...

— Τίποτα, σου λέω, παιδί μου! Έλα τώρα να σε φάγω... Έτσι μαράβο...

— Τίποτα, σου λέω, παιδί μου! Έλα τώρα να σε φάγω... Έτσι μαράβο...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

* Ένας χωρικός εκθέτει την υπόθεσί του σ' ένα δικηγόρο. Αυτός τον διαβεβαιώνει ότι είνε εξασφαλισμένη.

— Πόσα σας όφειλω, είπε ο χωρικός, για τη γνώμη σας;

— Πενήντα φράγκα.

* Ένας χωρικός επλήρωσε και ύστερα είπε στο δικηγόρο.

— Τώρα που σας επλήρωσα πότε μου ειλίχρινω; 'Η υπόθεσί μου εξακολουθεί να σας φαίνεται εξασφαλισμένη;

* Ένας άπό τη Λιέγη, άφού έγέννησε μερικές ημέρες με τις όμορφες της 'Οστάνδης, έγύρισε πάλι στο σπίτι του χωρίς να μπορέ να λησμονήση τις εύτυχισμένες ώρες που πέρασε.

Στόν ύπνο του, ένώ έβλεπε ένα εύχάριστο όνειρο, του ήρθε στα χείλη του το όνομα:

— Σαρλόττα, Σαρλόττα.

* Η γυναίκα του τον έξυπνησε και τον έρώτησε.

— Ποιά είνε πάλι αυτή η Σαρλόττα;

* Ο άνθρωπος έπροσπάθησε να δικαιολογηθί.

— Είνε ένα άλογο που έτοιχημάτια σ' αυτό στις κόρες της 'Οστάνδης και με έκαμε να χάσω ένατο φράγκα. Το θυμάμαι ως και στον ύπνο μου.

Την άλλη ημέρα, όταν έγύρισε άπό την εργασία του εύρηκε τη γυναίκα του κατσουφιασμένη. Στο τραπέζι ήταν ένα γράμμα με άνοιγμένο το φάκελλο.

— Δεν σου έχω ειλί χίλιες φορές, έφώναξε στη γυναίκα του, να μην άνοίγης τα γράμματα που μου στέλλουν οι άνθρωποι;

— Δεν σου γράφει άνθρωπος, είνε η γυναίκα του. Σου γράφει το άλογο άπό την 'Οστάνδην. 'Η... Σαρλόττα!...

Στις παραμονές των έθλων ένας ύποψιος για να κολακεύσει ένα φίλο του ψηφοφόρο τον έρωτά για την οικογένειά του.

— Έχετε παιδιά, φίλε μου;

— Ναι. Έχω ένα γιό.

— Καταγίγει;

— Δεν έχει έγγισει ούτε ένα ταίγιο στη ζωή του.

— Αιτιολογώ. Δεν πιστεύω να κηλιάνη στα καφενάκια.

— Μα τι λέτε. Δεν έχει πατήσει ούτε μία φορά το πόδι του σε τέτοια μέση.

— Τα συγκαταστήματά μου. Μήπως γυρίζει το βράδυ στο σπίτι πολύ άργα;

— Πληγιάζει άμέσως μετά το φαγητό.

Μά είνε μοναδικό αυτό το παιδί. Μπορώ τι ηλικία έχει;

— Δυό μηνών, κύριε ύποψιε!...

Δυό άνδρες κουβεντάζουν στην ταράτσα ενός καφενείου.

— Όταν ήρθε ο πόλεμος, λέει ο ένας, έπλην πολύ εύχαριστος.

— Κι' εγώ, είπα ο άλλος. Μ' άνησυχούσε μάλιστα.

— Εγώ έπλην, έξηκολούθησε ο πρώτος, με τόσο εύχαριστη γιατί ήμουν πια γεροντοπαλιάρικο και ήθελα λίγη φασαρία για να διακόψω τη μονοτονία της ζωής μου.

— Κι' εγώ, είπα ο άλλος, γιατί ήμουν παντρεμένος και είχα ανάγκη λίγης γαλήνης...

Δυό παιδιά βόσκουν ένα σκυλί.

— Είνε δικό μου, λέει ο πρώτος. Έγώ το φώναξα.

— Δικό μου είνε, λέει ο άλλος. Έγώ το είδα πρώτος.

— Έξακολουθούν να διαφωνούν την κυριότητα του σκυλιού και έπί τέλους ο ένας άπό τους δυό προτείνει:

— Όποιος ειλί το μεγαλύτερο ψέμα θα πάρη το σκυλί.

— Συμφωνώ, είπα ο άλλος.

Και άρχισαν να λένε τα πιο τερατώδη ψέματα.

Ένας παπας έπέσπεσε και τους άκουσε και τους είπα:

— Δεν ντο πειθε παληοπαλα να λέτε τέτοια ψέματα; Είμαι πενήντα χρόνων και δεν είπα ποτε ούτε ένα ψέμα.

Ο μεγαλύτερος άπό τους δυό μικρούς έάνταζε κατάληκτος τον παπα και είπα στον άλλο.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

— Άδσε το σκυλί στον παπα.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤΕΠΠΑΣ

Ένας δυνατός έρωσ σε Κοζάκινο χωριό. Στη λίμνη της Ίλεσκάνιας Σαχίτας. Η μικρούλα Άνιούσκα και ο γενναίος Πακίμ. Όταν ο σύζυγος γυρίσει από το ταξίδι... Τά δυο κομμένα κεφάλια και η γριά μάνα. Η τύχη μιας συνειδήσεως.

ΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στα 1775, σ' ένα Ρωσικό χωριό, την Ίλεσκάνια Σαχίτα. Είπε ηλιοβασιλέμα και το χωριό φανερώνεται γραφικώτατο, με τη μικρή του λίμνη κυκλωμένη από παλιές τιφές και τα σπιτάκια του, χαμωμένα από ελατόξυλο... Την εποχή εκείνη, κατά διαταγή της Κυβερνήσεως, ο Άλξης Ουγκλίνσκι, εκατόνταρχος των Κοζάκων του Όρεμπούργκ, ανέλαβε να χτίσει εκεί κοντά φρούριο προορισμένο να προστατεύει τα πλουσιώτατα μεταλλουργεία. Και η Ίλεσκάνια έγινε σποτός τόπος έσοδων. Φανταστήτε ένα ατελείωτο δρόμο, πλατύ, παράλληλο προς τη λίμνη από τη μία μεριά του δρόμου και από την άλλη μεριάς καλύβες για τους Κοζάκους και τους στρατιώτες, τους προορισμένους για την επιτήρηση. Προσθέσατε ένα πηγάδι στη μέση του δρόμου με πεύκοι γύρω και με το θρηνητικό μάγγανο του και έχετε έτσι όλη την εικόνα του χωριού. Λίγο πιο πέρα, σ' ένα λόφο, ανιψάνετο το φρούριο, ένα ογκώδες οικοδόμημα από ξύλα ελάτης στο κέντρο του οποίου βρισκόταν η φυλακή για τους πολιτικούς εδωριστούς που δούλευαν στα μεταλλεία για λογαριασμό των φρουραρχών...

Στην όχθη της λίμνης ήταν η καλύβα του γέρον Κοζάκου Μαζίμ, όπου ζούσε με τη γυναίκα του και την κόρη του Άννα μόλις δεκαέξη ετών. Ο γέρον άποιαρος είχε και γιο, ο οποίος έλειπε στα ξένα. Όταν τον ρωτούσαν: «—Πού είναι ο γιος σου, Μαζίμ;» ο γέρον έκανε μια άνοιχτη και άοριστη χειρονομία προς τον ορίζοντα και έλεγε: «—Μακριά... μακριά... πέρα από τη στέππα!...»

Η Άνιούσκα, η κόρη του Κοζάκου ήταν πολύ όμορφη. Όλοι οι νεαροί στρατιώτες κι' όλοι οι Κοζάκοι τρελλαινόντουσαν για το λυγρό της κορμιάς και τα βαθυγάλατα μάτια της. Όταν την Κυριακή χόρευε με τους ήρωες της μπαλάντσας ή τραγουδούσε με τις φιλενάδες της, γύρω της μαζωνόντουσαν όλα τα παλληκάρια, και οι καρδιές τους χτυπούσαν δυνατά από πόθο. Εκείνος όμως που κυριολογικώς είχε μαγευθεί από την ομορφιά της Άνιούσκας ήταν ο νεαρός Κοζάκος Πακίμ, από την Ίβρουσκη. Άλλα και η κοπέλλα φαινότανε να τον συμπαιώνει. Τονίζονταν αυτό έλεγαν τα μάτια της που συχνότερα πέφτανε πάνω του.

Σε λίγον καιρό ο γέρον Μαζίμ πέθανε. Η γριά γυναίκα του και η Άνιούσκα τον κλάψανε, κάνανε μνημόσυνα για την ανάπαυσή της ψυχής του και ύστερ' από δυο μήνες πιάσανε σχέσεις με τον Πακίμ. Μετά ένα μήνα άνοιξε η Άνιούσκα κι' ο Πακίμ ήταν άντρώγονο...

Δεν είχαν περάσει ούτε τρεις βδομάδες από το γάμο τους, κι' ο Πακίμ αναγκάστηκε άξαφνα να ταξιδεύσει. Ο πατέρας του, που έμενε στο Καλμαζόφσκι, στους πρόποδες των Ουράλιων, είχε πέσει βαριά άρρωστος, κατάλαβε πως ζύγανε το τέλος του και ζήτησε να ιδεί το γιο του. Το πρωί είχε λάβει τη θλιβερή αυτή είδηση ο Κοζάκος, και κατά το βράδυ ήταν έτοιμος ν' αναχωρήσει. Ο ήλιος έροζιζε τις τελευταίες του αχτίδες, όταν αποχαιρετούσε την Άνιούσκα και τη μητέρα της.

Μη με ξεχάσεις, Πακίμ! έλεγε η νύμφη με δακρυσμένα μάτια. Έγώ να σε λημονήσω, λουλούδι μου! άπαντοσε με τρυφερότητα ο Πακίμ. Έσ' κοιτάζε να μου μείνης πιστή και θα ιδής τι θα σου φέρω στο γυρισμό μου.

Τι θα μου φέρεις άντρώπι μου; — Ένα κόκκινο φρούμα, δαμασκηνό, να το φορξής την Κυριακή στην εκκλησιά και να σ' ανασάνω σαν Τσαροπούλα!... Και οι σύζυγοι αγκαλιαστήκανε, αλλάζανε το φίλι του αποχαιρετισμού και ο Κοζάκος πήδησε στο αλόγο του.

Χαίρε Άνιούσκα! — Στο καλό, Πακίμ!... Ο Θεός μαζί σου! Και ο καρβαλλός χάθηκε σαν άστρατη, στα μάχη της στέππας.

Ο Πακίμ έφτασε στο Καλμαζόφσκι, έθαψε τον πατέρα του, έβρινε δεκαπέντε μέρες άδωξη για τις κληρονομικές του υποθέσεις, και κατόπιν έξαναγύρισε.

Ελαφρό θυμωφόρο σκέπαζε το χωριό, όταν ο Πακίμ μπήκε σ' αυτό και περνάσε μπροστά από το σπίτι του. Και είδε κάτι που δεν περίμενε να το ιδεί:

Η Άνιούσκα καθότανε στο παράθυρο και κοντά της ένας νεαρός Κοζάκος, με μαύρο μουστάκι και ζωηρό βλέμμα κοιτούσε το χέρι της Άνιούσκας. Μιλούσαν χαμηλόφωνα, κοιτάζοντου-

σαν με άγλη στα μάτια και χαμογελούσαν!

Ο Πακίμ τα είδε όλα... Η Ήλεια τον έτόφλωσε. Το αίμα του έβραζε από θυμό.

Πήδαε απ' τ' αλόγο, και τρελλός όρμισε στο σπίτι του.

Άτιμη! Έστοίπειτη! Έτσι λοιπόν;! Εφώναξε μπαίνοντας.

Γοηγορός μεταλλικός χτύπος άκούστηκε. Το σπαθί έβγήκε από τη θήκη του, κοφτερό, άστράφτοντας.

Πακίμ, έσύ είσαι; Εφώναξε η Άνιούσκα, αλλά τώρα ο άγιος σκύλος είχε σηκώσει επάνω από τα κεφάλια των δυο νέων το άδυσόλητο σπαθί του.

— Άκουσε, Πακίμ!...

Μόνον αυτό πρόφτασε να πη. Τα δυο κεφάλια πέσανε θεριμμένα στη γη!...

Η μητέρα της Άνιούσκας έλειπε από το σπίτι. Όταν έγινε, τα πόδια της γλυστρήσανε σε κάτι υγρό. Άναψε φως και είδε το ανέλπιστο και φοβερό θέαμα. Άρθηκε άγρια κραυγή και έπεσε άναίσθητη...

Το πρωί, μερικοί διαβάτες είδανε τη πόρτα άνοιχτή, κατάλαβαν πως κάτι συμβαίνει και μπήκανε. Βρήκανε τη γριά να κραιπάλη στην αγκαλιά της τα δυο κομμένα κεφάλια, να τα φίλη και να κλαίει και να παραμιλή...

— Άχ, παιδιά μου!... παιδάκια μου!...

Γιατί ο νέος Κοζάκος, που ο Πακίμ τον έπηρε για έραστή της γυναίκας του ήταν ο αδελφός της Δημήτρης, ο έννηνεύς στη φιλικιά όπου δούλευε σε ναυπηγεία...

Και όλοι κατάλαβαν πως ο φονιάς ήταν ο Πακίμ. Έλεγαν πως τον είδαν να μπαίνει στο χωριό, κι' ύστερ' από λίγο ώρα να φερη σάν δαιμονισμένος, σπηρνόνοντας τ' αλόγο και άφηνοντας πίσω του την καταστροφή και τη θλίψη...

Τρία χρόνια πέρασαν από τότε. Η δυστυχισμένη μητέρα, βουμένη από τα γεράματα, τις λύπες, τις άρρωστιες, μόλις μπορούσε να στέκεται στα πόδια της.

Μιά μέρα την επισκέφθηκε μιά γειτόνισσα.

— Τάμναες, καλή γερόντισσα! της είπε. Ο γαμπρός σου ο Πακίμ βρισκεται εδώ, στο χωριό.

— Ο Πακίμ;!...

— Τον πιάσανε, τον έδικάζανε στη Μόσχα και τώρα τον έφτανε εδώ, στη φυλακή του κάστρου, να δουλεύει στα μεταλλεία...

Η δυστυχισμένη γριά έκλαψε.

Τά εξομολογήθηκε όλα! Έξακολούθησε η γειτόνισσα. Ένώμια, είπε ότι η Άνιούσκα με άπατούσε... Η Ήλεια με τήφλωσε. Ποτέ δεν είχα ιδεί, τον αδελφό της και τον πηρα για έρωμένο της. Μίλησα με τον Πακίμ, καλέ μάνα. Κλαίει. Ζητάει να τον συχωρέσεις!

— Ο Θεός τώρα άς τότε συχωρέσει!...

Αυτά ήσανε τα τελευταία λόγια της. Το πρωί ήνε βρήκανε πεθαμένη.

Ο Γάλλος περιηγητής που περιγράφει την οικογενειακή αυτή τραγωδία της στέππας, τελειώνει με τον ακόλουθο επίλογο:

«Πρό τριών ετών, όταν έταξιδεύσα στα μέρη εκείνα, αναγκάστηκα να σταματήσω στην Ίλεσκάνια, για να ξεκουραστώ τ' αλόγ' μου. Μιά μισογροεισμένη καλύβα έτοράβηξε την προσοχή μου. Μου έκανε έντυποι το ερείπιο αυτό, το σκεπασμένο με άγανθόχορτα, μέσα στο γραφικό παραλίμνιο χωριό. Ρώτησα να μάθω τι είχε, κι' ένας γέρον Κοζάκος, που μ' έφιλοξένησε, μου διηγήθηκε την παραπάνω ιστορία. Είπε η «Καταραμένη Καλύβα» μου είχε, που μένει από τότε άκατοικήτη. Κάθε βράδυ, όταν πλησιάζει η νύχτα, άκούγονται μέσα στα χαλάσματα, άλλωστοι θόρυβοι: βήματα βυστάκα... βλαστήμιες άκατάληπτες... τριξίματα σπαθιών... πέσιμο κορμιών κατά γης... φωνές κλαυθρίων, πνιγμένες στο σκοτάδι. Και έπειτα σιωπή.»

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μαθαίνοντας λοιπόν ότι η μνηστή του σωτήρος του είχε άρπαξει, ο δόν Διάς άποφάσισε να την ξαναδώσει σ'α και άβλαβή στο μητρώο της.

Αλλά πού γυήγορα έχταέλειψε την γενναία αυτή του άποφασή, γιατί σι λίγο άκουσε ότι η Μαγδαληνή ήταν προστατευόμενη του λαντρου και κόρη της Δολοφίας.

Μ' άσπρατη χαράς φώτισε τότε τα άγρια μάτια του. Άρθηκε το Στραβοχέρη να εξακολουθήσει την ιστορία του, κρατώντας υπό σημείων το όνομα του Βρινδινού που γιά πρώτη φορά τό άκουγε.

Όταν ο Στραβοχέρης έτελείωσε, του είπε σε μαλακό τόνο:

— Σήκω. Έγώ δέ θέλω το κακό σου και άπόδειξεις αυτού είνε ότι σε άφηνω ελεύθερα να φύγης. Μονάχα σε προειδοποιώ ότι μόλις βγής από δω θα σε συλλάβουν, θα σε βασανίσουν και θα σε κρεμάσουν.

— Θα με συλλάβουν! θα με βασανίσουν! Θα με κρεμάσουν! Μά γιατί; άρχισε να τραυλίζει ο Στραβοχέρης.

— Έ, δυστυχισμένο, δεν τό ξέρεις πως η Μαγδαληνή έχει δυτονούς προστάτες, οι όποιοι όρκιστηκαν να σε θανατώσουν.

— Και άν τους γυρίσω τη Μαγδαληνή;

— Διάβολε, σέφτηκες ο ιδιόλωος.

Και θέλοντας να βγάλει από το Στραβοχέρη κάθε επιθυμία να ξαναγρή στο φως, επρόσθεσε:

— Πως θα τον την γυρίσεις πίσω; Αύτή πέθανε!

— Πέθανε! ποιά;... η Μαγδαληνή; φώναξε ο Στραβοχέρης γεμάτος τρόμο.

— Ο Βρινδινός το έπιβεβαιώνει αυτό. Τον έχουν συλλάβει και λείπει μιν ξερώντας πού να την κρύψει την έθανάτωσε.

— Έγώ, έγώ! οδολίαζε ο Στραβοχέρης. Α, τον άθλιο! Μά αν η Μαγδαληνή είνε σκοτωμένη αυτός θα την έσκότωσε, γιατί αυτός σ' αφήνει να ζήεις; γιατί ήθελε να ζήεις έκδικηθή...

— Για πού λόγο ήθελε να την έκδικηθή...

— Γιατί, χθες το πρωί, έβαλε έναν άπολοδο του κόμητος της Θούνης, ο όποιος τον έπιασε, τον έδεσε χειροπόδαρα και τον πέταξε σ' ένα κρημνό άσ' άπου μόλις τό βράδυ κατώρρωσε με δουλειά του.

— Και γιατί τό έκανε όλ' αυτά η Μαγδαληνή;

— Γιατί, καθώς κατάλαβα από μιά κρημνία του Βρινδινού και της μάνας του, κατεργάσης αυτός ζητούσε να της άρπάξει κάτι, μά δεν ξέρω τί...

— Θα είταν ανάγκη να μπορούσε να τό άποδείξει όλ' αυτά, είπε ο δόν Διάς κοιτώντας το κεφάλι του, μιά δυστυχώς, η Μαγδαληνή πέθανε...

— Όχι, δεν πέθανε! φώναξε ο Στραβοχέρης. Είμαι βέβαιος διτ'η, αλλά ο Βρινδινός την έχει κρυμμένη σ' ένα μέρος όπου κανένας δέ θα μπορούσε να τη βρει, άν δεν άνακατευτώ τ'η...

— Τι θέλεις να πεις μ' αυτό; ρώτησε ο δόν Διάς.

Ο Στραβοχέρης, θέλοντας να έκδικηθεί το Βρινδινό, άρχισε να δημεύει στον δόν Διάς όλα τα θανάσιμα και τα τρομερά που είχε άντικρύσει στο σπίτι του Βρινδινού. Του είπε για τους θρηναρούς που φύλαγε κρυμμένους ο γέρον φιλάργυρος μέσα στο μυστικό δωμάτιο καθώς και για το αυτόματο του Παρκέλσου που βρισκόταν μέσα σ' αυτό.

Όσο προχωρούσε στη διήγησή του, τόσο με πιο πολλή περιέργεια τον άκουσε ο δόν Διάς. Είχε κι' αυτός άκούσει όπως όλος ο κόσμος να μιλούν για το περίφημο αυτό αυτόματο.

Αυτό είνε! συλλογίζεταν. Αυτό πρέπει να είνε. Άλλά μπορού άμέσως να βεβαιωθεί σκεπτικώς. Ο φαέλλος αυτής της υποθέσεως πρέπει να βρισκεται ή εδώ ή στην έσκαποτή. Θα δώ.

Έβαλε το χέρι του στον ώμο του Στραβοχέρη και του είπε:

— Άκουσε: είτε είσαι άθώος, είτε όχι, το κεφάλι σου κινδυνεύει. Σε καταζητούν όχι μόνο στην Τουρραίνή αλλά σε όλόκληρη την Φλάνδρα. Μόλις σε πιάσουν θα σε κρεμάσουν άναπολόγητο. Η θύη σου δεν είνε διόλου, εύχάριστος. Τι σκέπτεσαι να κάνης για να γινώσκεις;

— Ο Στραβοχέρης που δεν μπορούσε από τον τρόπο του ούτε να γινώσκαι σταθώσε τα χέρια του και άρχισε να κοιτάζει έκτεντικά τον δόν Διάς.

— Έπιχαλείσαι, καθώς βλέπω, την βοήθειά μου, εξακολουθήσεις ο Ίστανός. Καλά λοιπόν μπορώ να σε προστατεύσω, αλλά αυτό έπρέπει από τα άνταλλάγματα που θα μου δώσεις κι' έσύ γι' αυτό.

Ο Στραβοχέρης έννοιωσε τα γόνάτα του να λυγίζουν.

— Καταλαβαίνω... έτραυήσε θέλετε να σάς πουλήσω την ψυχή μου!

— Την ψυχή σου! άπάντησε ο δόν Διάς γελώντας, μά είνε πο-

λός καιρός τώρα πού άνήκει στον εξαδέλφό μου...

— Τότε, είπε κλαίγοντας ο Στραβοχέρης, έπειδή δεν έγω τίποτε άλλο για να σάς δώσω, είμαι χαμένος...

— Σου ξαναλέω, είπε ο δόν Διάς, ότι από σένα τον ίδιο εξαοτάται να ξεφύγης από την τιμωρία που σε περιμένει και να γίνης πλούσιος...

— Πλούσιος! πρόφερε ο Στραβοχέρης, ξαφνιασμένος. Είνε λοιπόν άληθινή ή προφητεία της Φρέας ότι θα πεθάνω πλούσιος;

— Άποφάσισε! διάταξε ο δόν Διάς.

— Λέγετε σεις, ευγενέστατε, τι μπορώ να θυσιάσω για να κρεδώ αυτό που μου λέτε.

— Τρεις μήνες της ζωής σου.

— Τρεις μήνες της ζωής μου!...

— Μάλιστα, τρεις μήνες από σήμερα κατά τους όποιους θα με άνηρεταίς πιστά, θα με άπακούης τυφλά, θα έκτελείς τελοσπάντων χωρίς να βγής από δω μέσα το έργο που θα σου άναθέσω όποιοδήποτε κι' άν είνε αυτό...

— Χωρίς να βγώ από δω μέσα; τραυίισε ο Στραβοχέρης αίζωντας γύρω του θλιμμένες ματιές.

— Λέγοντας «εδώ μέσα», άπάντησε ο δόν Διάς, δέ μιλώ μονάχα γι' αυτό το δωμάτιο, αλλά και για όλες τις έκτάσεις που είνε γύρω.

— Πού βρισκόμαστε λοιπόν, ευγενέστατε;

— Έξηταν πόδια κάτω από τη γη!

Ο Στραβοχέρης πετάχτηκε από τη θέση του.

Ο δόν Διάς τον έπηρε από το χέρι, τον έβγαλε έξω και τον έκανε να βαδίσει λίγα βήματα εμπρός.

— Κοίταξε, του είπε σηκώνοντας πάνω απ' το κεφάλι του το φανάρι.

Το φανάρι φώτισε για μιά στιγμή τους όπολυνκους θόλους καμμιές δωδεκαριάς στρών που φαινότανσαν μπερδεμένες μέσα στο σκοτάδι.

— Έδώ, είσαι άσφαλης, είπε ο δόν Διάς. Κανείς δέ θα μ' αρεστή να σε βρή.

Ο Στραβοχέρης, χλωμός και παγομένος απ' τον τρόμο του έσάπαινε.

— Α, εξακολούθησε ο δόν Διάς, η διαμονή αυτή δεν σου φαίνεται εύχάριστη; Προτιμάς την κρημιά; Δεν έχεις παρά να μιλήσης. Είμαι έτοιμος να σε όδηγήσω έξω.

— Όχι! όχι!... κραύγασε ο Στραβοχέρης προτιμών να ζώ μέσα σ' αυτόν τον τάφο παρά να θανατωθώ κατ' απ' το φως του ήλιου. Μένω, ευγενέστατε, αλλά η Μαγδαληνή;

— Τι θέλεις να κάνω γι' αυτή;

— Ο Βρινδινός τη μισεί, η Φρέα δέ θέλει να την βλέπει στα μάτια της και άμα δουν πως έγώ χάθηκα, θα την έκάνουν...

— Θα έχω έγώ τ'αυτό μου.

Ο δόν Διάς, αλλά συμβαίνει κι' αυτό: άν η Μαγδαληνή ελευθερωθή, δά στεφανωθεί τον Πλουτέ, πού να τον πάρη ο Διάβολος. Μου υπόσχουσαι ότι θα την άπομακρύνεις απ' αυτόν;

— Και κάτι καλλίτερο ακόμα. Θα την κάνω να τρελλώη για σένα.

— Και πως θα γίνη αυτό;

— Πλουτίζοντας σε. Τά πλούτη του Βρινδινού πού σ' έβαλαν σε τόσο περισσό, δά σου τό δώσω έγώ.

— Αδύνατο!... φώναξε ο Στραβοχέρης χλωμός από τό ξαφνιασμό του.

— Αχάριστε!... και ύπάρχει πράγμα αδύνατο για την επιστήμη μου; Χάρις σ' αυτή δεν είσαι ζωντανός; Αύτή δεν σ' έταξήσε από τα νερά; αύτή δέ σε μεταφέρει εδώ; Μ' αύτή μιν την επιστήμη λοιπόν θα κατάλυω τις μαγείες της καταραμένης της Φρέας και μ' αύτή θα μεταβάλω σε σάχη το ζωντανό νεκρό, τον τρομερό φύλακα του θησαυρού τ'η Βρινδινού.

Ο Στραβοχέρης γονάτισε.

— Η θρησκονία μιά έκλεισε! έκράνασε είμαι δικός... άφέντη μου. Διατάχτε, ο αχάριος σας θα σάς ύπακούσει!

— Καλά, είπε ψυχρά ο Έξαδέλφος του Διαβόλου.

Έπειτα βάζοντας ένα καλάδι γεμάτο φαγιά πλάι στο Στραβοχέρη, είπε:

— Φάε, πιά και κοιμήσου! αύριο μιλάμε!

Και βγήκε έξω.

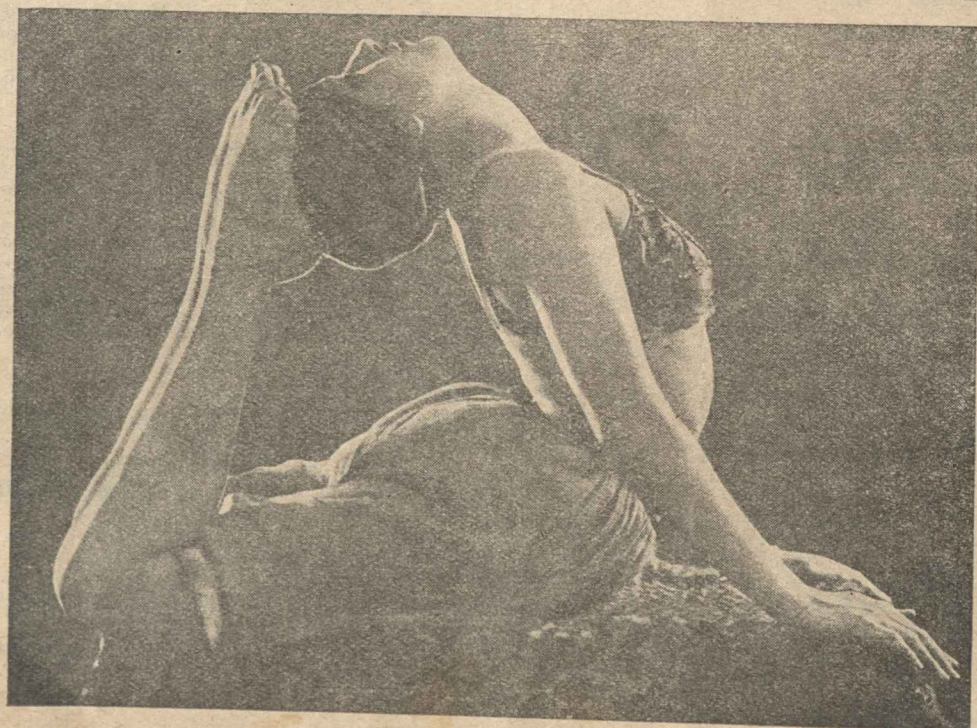
Την άλλη μέρα ο δόν Διάς τον έζήτησε και τον πήγε μπρος στον τόχο μιάς σκοάς όπου όποιον έπηρε να τραυήσει.

Πλάι στον τοίχο αυτό βρισκόντουσαν όλα τ' άπαραίτητα γι' αύτή τη δουλειά εργαλεία.

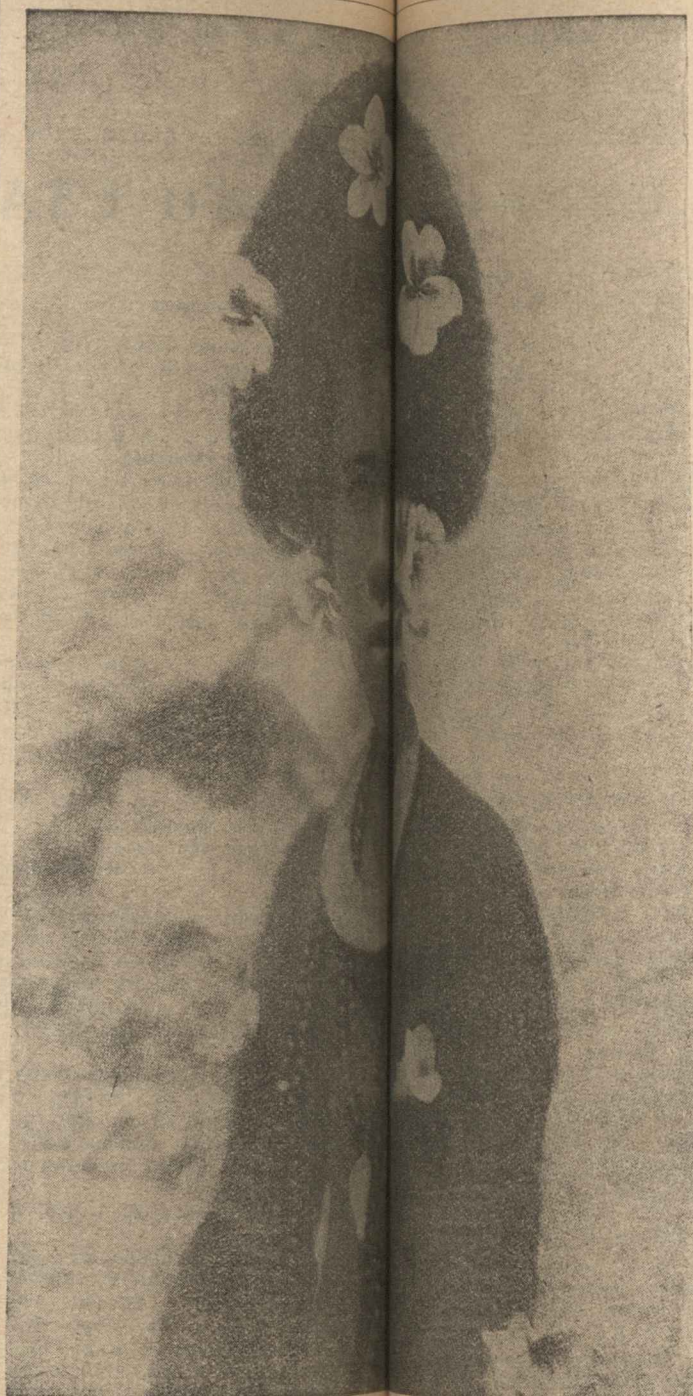
(Ακολουθεί)

Ἡ Ἀλὶς Μπρὶντν, καλλονὴ τοῦ Ἀγγλικοῦ κινηματογράφου.

Μία Γερμανὶς χορεύτρια ἔχει τόσο λιγυρὸν καὶ εὐκαμπτον σῶμα, ὥστε μπορεῖ καὶ δίνει σ' αὐτὸ τίς πῶς δύσκολες πόζες.

Μία μάχη καλλωπισμένης

Ἡ τρεῖς περίφημες χορεύτριες τοῦ Περὲς, ἡ ὁποῖα ἔβλεπεν
κατ' αὐτάς τὴν θριαμβεύουσαν ἐπὶ τῇ Ν. Ὑόρκῃ.

Μία ιδιότροπη 'Αμερικανίς τῆς ὁποίας ὁλόκληρη ἡ τουαλέττα εἶνε κατασκευασμένη ἀπὸ δέρμα λεοπαρδάλεως.

Ὁ Γάλλος ἡθοποιὸς Λεὼν Σαλὲμ ποῦ ὑποδύεται τὸ ρόλο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὴν ταινία ἡ «Ἀγωνία τῆς Ἱερουσαλὴμ».

ΑΠΟ ΤΙΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΔΟΞΕΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΦΛΑΝΤΑΝΕΛΑ

Ο Μωάμεθ φοβερίζει την Πόλη. Τό τρομερό κανόνι του 'Ορβάν. — Πώς μ'α περιγράφει ο Λαμαρτίνος έναν Τουρκικό Πύργο. — Ο Παλαιολόγος στα τείχη. — Η τραγωδία του Κερατίου Κέλπου. — Τι γίνεται κάτω, αδελφέ χριστιανέ; — Ρωτάει μια τυφλή γριά. — Και ο Κωνσταντίνος απαντά. — Ο Αυτοκράτορας και ο Φλαντανελάς άγκαλιασμένοι.

Οι Τούρκοι που είχαν ξεκινήσει από τα άγια βράδια της Άσιας, έπέρασαν τέλος και στην Εθιοπική ακτή και έζησαν πρωτεύουσά τους την 'Αδριανούπολη. Άλλά τό πλούσιο Βυζάντιο ήταν πάντοτε ο κρυφός τους πόθος. Όταν ανέβη στο Σουλτανικό θρόνο ο Μωάμεθ, νέος ακόμη μόλις 26 ετών, φιλόδοξος και δυναμικός, άρρηκτα ζητούσε να κηρύξει τόν πόλεμο έναντιόν του Κωνσταντινού του Παλαιολόγου και να βαδίσει στην πρωτεύουσά του. Και όταν έβρισκε την πρόφασι αυτή, καθήκοντος δολοφονικού καθυποτάξεως της Πόλης. Στ' ανατολικά του Βοσπόρου, όπου ο πορθμός είναι στενότερος, ύψονταν ένα φρούριο Τουρκικό. Ο Μωάμεθ, γιά ν' ασφαλίσει τη διάβασί του στρατού του, και νά παρεμποδίσει κάθε ένοπλη, άπεφάσισε απέναντι του φρουρίου τούτου νά σηκώσει νέο φρούριο, πιο ισχυρό. Όσοι διαλέχον τό Βόσπορο, βλέπουν ακόμη και σήμερα τους δύο πύργους που έγειναν ή άρχή του πολέμου. «Υψώνονται — γράφει ο Λαμαρτίνος — σάν λευκά φαντάσματα που βγαίνουν από τό μαύρο δάσος βελανιδιών και κυπαρισσιών, σάν νά θέλουν νά κλείσουν τό πέραςμα στις δύο θάλασσες. Οι πύργοι τους και ή γνάμπε τους έτσι όπως κρέμονται άπάνω από τό κατάρτια τών πλοίων, τό μακρόν πλοκάμια τών κισσών, που κρέμονται σάν μαντίνες πολεμιστών στά έρεισσιμένα τείχη, οι σταχτεροί βράχοι που τους βαστούν και επάνω στους οποίους οι γονιές βγαίνουν από τό δάσος που τους τριγυρίζει, όλα τό τόση ο ίδιος νά βουλιάζει τό καρφί με τη Χριστιανική σημαία.

Όταν ο Μωάμεθ άρχισε νά χτίσει τό φρούριο, ο Κωνσταντίνος άνησύχησε και έστειλε πρέσβεις νά ρωτήσουν τί σημαίνει τούτο. Ο Μωάμεθ τους έδωσε θυμωμένος και έπηγε ο ίδιος νά επιστατήση τις έργασίες. Τότε ένας Ούγγρος, χύτης κανονιών, όνομαζόμενος 'Ορβάν, έπηγε από την ύπηρεσία του Αυτοκράτορος στο Σουλτάνο. Ο Μωάμεθ τόν έρώτησε αν μπορεί νά χύσει κανόνι τέτοιας βολής, που νά δύναται νά τινάξει τό τείχη της Κωνσταντινουπόλεως. «Δύναται, άπάντως ο 'Ορβάν, νά φτιάσει κανόνια που νά κάνουν σκόνη όχι μόνο τό τείχη της Κωνσταντινουπόλεως, αλλά και αυτά της Βαβυλώνας!» Ο 'Ορβάν πολύ γρήγορα έχυσε τεράστιο τηλεβόλο γιά τόν πόρο του νέου φρουρίου ή δοκιμή έγινε εις βάρος ενός Βενετσιάνικου καρφίου, τό οποίον έβουλινξε. Ο πλοίαρχος και οι τριάντα ναύτες έσώθηκαν, αλλά συλληφθέντες έστάλησαν άλωσσοδεμένοι στο Σουλτάνο, ο όποιος διάταξε ν' άποκεφαλισθούν, τά σώματά τους νά μείνουν άταρα και τόν 'Ορβάν νά χύσει κανόνι διπλάσιο από τό προηγούμενο. Τούτο έφαιγε λιθαριές σφαίρες βάρους δώδεκα κανταριών. Μόλις έκάτο βόλτα μπροσάσαν νά τό μεταφέρουν. Γιά τις μαυρόβρες του χρειάζοντο έφτακόσιοι άντρες. Απου έχούθη τό εκουβάλισαν στην πόρτα του Σεραγίου του και τό γέμισαν με πολύν κόπο. Την άλλη μέρα οι πυροβολητές βάλανε φωτιά στο κανόνι. Ο κανόνς της μαρούτης σκέπασε όλη την 'Αδριανούπολη, ο χροτός ακούστηκε σε απόστασι πολλών λευγών, ή σφαίρα πήγε μακριά ένα μίλλι και μπήκε στη γή σε βάθος μιας όρντιας. Ήταν τεράστιο πολεμικό όπλο γιά την εποχή εκείνη. Και ο άπληστος Μωάμεθ έκηρυξε τόν πόλεμο έναντιόν του Παλαιολόγου. Ο Φεβρουάριος του 1453 ήταν άρχή δεινών γιά τους Κωνσταντινουπολίτες. Ο Μωάμεθ απέκλεισε τό Βυζάντιο από κάθε βοήθεια, έτοιμασε τό πυροβολικό του και έστησε τό μεγάλο κανόνι επάνω στο φρούριο. Με 400.000 στρατό έβωσε την Πόλη από στεριά, με 170 πλοία από τη θάλασσα. Έπειτα με μία βολή του πυροβόλου άνήγγειλε την επίθεσι. Άλλά ο Θεός τών Χριστιανών έδειξε τό πρώτο θαύμα του. Την άλλη μέρα, τό κανόνι σάζει σε χίλια κομμάτια και σκοτώνει μαζί με πολλούς άλλους και τόν κατασκευαστή του, τόν 'Ορβάν! Ο Παλαιολόγος είχε στρατηγείο την Πύλη του Ρομανού με 3.000 μαχητές. Σε διάφορες θέσεις, με πολλή επιδειξιότητα, έτοποθέτησε στρατιωτικά σώματα. Ο άγωνας ήταν άνισος και χροιάζονταν έκτακτη κατεστροφική γιά ν' αντίσταθουν δύο ολόκληρες μέρες. Ο Παλαιολόγος εισήγαγε όσα του ήταν δυνατό γιά τις πολεμικές έτοιμασίες. Όσα μέρη τών τειχών καταστρεφόντουσαν, εφρόντιζε νά τά διορθώνουν άμέσως, οι πύργοι όπλισθηκα, βέλη και μηχανήματα έπρομηθεύθη και έκλεισε τόν Κεράτιον κόλπο με μία χοντρή βαρύτατη άλυσίδα.

Τό Πάσχα του 1453 ήλθε πένθιμο, γεμάτο δάκρυα και στεναγμούς γιά τους πολιορκούμενους Χριστιανούς. Οι παλάδες, έφελναν τό «Χριστός Άνέστη» κλαίοντες. Και όποτε από λίγες μέρες στις 20 'Απριλίου συνέβη τό δραματικότατο έπεισόδιο που θά διηγήθουμε :

Στά τείχη έφεραν τις άγιες εικόνες και μία γριά τυφλή, άκολουθώντας την άνθρωπολημύρα, ήθε και κείνη νά ιδή με τά ξένα μάτια.

Προχώρησε και χωρίς νά τό ξέρη, βρέθηκε κοντά στον Αυτοκράτορα που της έκανε τόπο, χωρίς νά έσκαλωσει τό μάτι του από τη θάλασσα.

Σιωπή νεκρική.

Θαρείς, πώς κι ο Άητός, ο ψηλότερος της Άσίας λόφος, ήλωσε ακόμη πιο πολύ, γιά νά ιδή την άλλόκοτη ναυμαχία, τό δάλαζον στόλον με τέσσερα καράβια.

Τό Βασιλικό καράβι, με την κίτρινη σημαία που στήριζε ο μισρός δικέφαλος άετός, πρώτο — πρώτο θέλει νά προχωρήσει, νά περάσει τη χοντρή άλυσίδα και νά φέρη τροφές στην πεινασμένη Πόλη...

Ο άνεμος έπεσε. Φύλλο δέν κουνιέται. Και τό καράβι σάν μαρμωρισμένο και καθρεφτίζεται στην ήσυχη θάλασσα. Άρα γιά π' όρθότασμα !...

Άξαφνα όμως ο ναύαρχος του 'Οθωμανικού Στόλου, ο Σουλείμαν Πασάς, όρμάει μ' όλα του τά πλοία και τριγυρίζει τό τέσσερα καράβια. Βάζει τό έμβολο και σέρνει τό καράβι στην ναυοχίδα του.

Ο κίνδυνος είν' έχει τριγύρω.

Ο περήφανος Σουλτάνος έβλεπε πως βρίσκεται στη στεριά και άνυπόμονος γιά τή νίκη, κεντάει τό όλογο του και προχωρεί μέσα στα ριχά νερά, νά τρέξει ο ίδιος νά βουλιάζει τό καράβι με τη Χριστιανική σημαία.

Με βροντερή φωνή δίνει διαταγές — κεραυνούς !

Τελείωσε ! Θά χαθούν τά παλληκάρια. Δεμένα τό καράβι χροπόδαρο, έτρεπε νά ξεχάσουν πως είχε πράματα θαλασσινά και νά γίνη στεριανός πόλεμος...

Ψηλά στα τείχη ο λαός, με μιάν άνάσα, με μιάν ελπίη, με μιάν έλπίδα, άκολουθεί με λαχτάρα και προσέγγεται : «Υπεράμεινέ τον, σόσον ήμεις...»

Προσέγγεται και ο Κωνσταντίνος και δίνει διαταγές — άσφοπελέκια. Έξερει ο Αυτοκράτορας τά παλληκάρια του.

Και ή τυφλή γριά προσέγγεται και κείνη και κλαίει. Δεν ξέρει πως βρίσκεται πλάι στον Αυτοκράτορα. Μα από κάποιον μυσόλογο, παρακλινόμενι και κείνη τό θαλασσινό δράμα και παρηγοριέται πως βλέπει...

Οι Τούρκοι έφεραν φωτιά και άρχισαν νά καίγεται τό Βασιλικό καράβι. Και άλλοι τούρκοι πετιούνται σάν βόμβες μέσα στα καράβια.

Τότε ο κυβερνήτης ο Φλαντανελάς συλλαμβάνει στη στιγμή τό σχέδιό του και τό βάνει άμέσως σε πράξι. Χωρίζει σε δύο μέρη τό ναυτικό του. Οι μισοί σάν ναυαγία και τις άντιένες, νά χύνουν νερό και νά σβήσουν τη φωτιά κι άμέσως ύστερα νά χύνουν ήγρή φωτιά και νά καίνε τό

έχθρικά καράβια. Και οι άλλοι μισοί νά πολεμούν στήθος με στήθος σφάγγοντας τους Τούρκους που ήθελαν νά ηδηήσουν μέσα. Άρχια ή μάχη. Η βοή και ο άλαλαγμός άνεβαίνει στα ούρανια και ή φλογος και τί αίμα κοκκινίζουν τά νερά. Μεγάλη ή σφαγή. Έκατοντάδες χάνει άνόφελα ο Σουλείμαν Πασάς. Και ο Μωάμεθ που βλέπει την καταστροφή από τόν Πύργο ψηλά, άφρίζει και δείχνει τό χροπότο ροπαλό, άγριεμένος, και ο κάθε ναύτης του χύνεται στο θάνατο, γιάτί ξέρει καλά πως αν φανή δειλός, τόν περιμένει ναύτης θάνατος πολυβασανισμένος.

Κι' άπάνω απλώνεται ένας ούρανος καταγάλανος, άνοιχτός. Και κάτω ή θάλασα άχάναντος καθρέφτης, που κάθε στιγμή σπάζει, άνοιγει και καταπίνει με λαμυργία κομμάτια άνθρώπων...

Στά τείχη της Πόλης ή νεκρική σιωπή κόβεται με μιάς. Κι' ένας θριαμβευτικός άλαλαγμός τοικιμίζει τόν αέρα.

Της γριάς τά στήθητά τά ξεσπάει ένας λυγμός. Δέ μπορεί νά ξεδιאלώνη τί γίνεται τριγύρω της και τούτο της φέρνει λύπη και άπελπίστη. Τραβά τό πλατύ μανήμι του πλαγιού της και με λαχτάρα τόν έρωτά :

— Αδελφέ μου, γιά την αγάπη του Χριστού, πές μου τί γίνεται κει κάτω ! Δεν έχω μάτια νά ιδώ.

— Τι γίνεται ! Ο Στανός, μάννα, έκανε τό θαύμα του ! Είνε δ... Φλαντανελάς !

— Ο Φλαντανελάς. Πέρασε την άλυσίδα ! Δοξαμένο τόνομά του ! Και σή, παιδάκι μου, έσύ πως είσαι !

— Είμαι ο Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος.

— Ο Αυτοκράτορας !

— Η τυφλή γριά κλονίστηκε. Ο Κωνσταντίνος την έστήριξε. Άκούστηκαν ψαλμοί. Ο πρωτοψάλτης της Άγιά Σοφίας με τό

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τό όνειρο

Του J. ' icherlin

Μου πήρε τό πρώτο βαθύ όνειρο της ψυχής μου. Όρες ολάκερες μπροστά σου γονατισμένη ή ψυχή μου, θά σου λέη τό μυστικό της πόνο.

Μου πήρε άπ' τό χείλι τη ζωή μου. Μ' άφάνισες τη σκέψη μου. Και μένω έτσι τώρα σάν χαμένος... χαμένος στον κόσμο του ήρωά σου.

Τό πρώτο βαθύ όνειρο της ψυχής μου, έσύ, έσύ τόχεις κλέψει. Κανείς δέ μ'α είδε τότε. Μόνο τ' άστέρια μ'α κυττοσαν γεμάτα και τ' άρώματα τών λουλουδιών χυμένα τριγύρω, συνόδευσαν τό μικρό τραγούδι τών πρώτων μας έρώτων.

Ήσουν έσύ κι' έγώ. Γύρω μιά ύπέρτατη κι' άπόλυτη γαλήνη, μιά άκρα σιωπή... Σωπαίναν τά χείλη μ'όνο τό μάτια μας μιλούσαν.

Και χτυπούσαν οι καρδιές... Μά τώρα !

Τόναρο, τό πρώτο έκείνο βαθύ όνειρο της ψυχής μου, έσύ, μόνη έσύ, τό ξέρεις, τό κρατάς.

Κι' έγω τό κλαίω και τό θορνώ, μ'αυτά τά λόγια που σου γράφο, όρμια ψυχή που πρώτον έρωτά μου.

Σ' έκείνην που είνε στον παράδεισο

Ελζα Ροέ

Ήσουν τό πάν γιά μένα, όρμια μου μικρούλα, τό πάν. Έσύ μόνο μπορούσες νά γλυκάνης, νά μεθύσεις την ψυχή μου. Έσύ !

Ήσουν ένα νηράκι καταπράσινο στη θάλασσα, ώ ! όρμια μου, κι' ήμια μου, ήσουν μιά πηγή, μιά άστειρευτή, μιά δροσερή πηγή... Ήσουν ένας ναός τριγυρισμένος με γιολάντες από φρούτα κι' από λουλούδια μαγικά...

Και ό ! αυτά ήσουν έσύ ! έσύ ! όρμια, γλυκειά μου. Και ό ! αυτά ήταν γιά μένα, γιά μένα άγαπημένη μου μικρούλα. Μά είταν ένα όνειρο, τόσο λαμπρό... τόσο πολύ λαμπρό, που, αλλοίμονο ! δέν μπόρεσε νά ζήσει γιά πολύ !

Ήταν μιά έλπίδα φωτεινή, που δέν ήταν γραφτό νά ζήσει γιά πολύ ! Έλαμπε μιά στιγμή και γάληνε... και γάληνε γιά πάντα.

Από τό βάθος τών μέλλοντων μου μιά κραυγή άκούω νά φωνάζη : «Ελζο ! Προχώρει ! Βιάζε !»

Μά έγω στο παρελθόν, (ώ ! τί μανή, τί σκοτεινή, τί άβυσσος...) άφηνω πάντα τό μυαλό μου νά πλανιέται, έτσι βουβό, άκίνητο, εκπνεσμένο !

Γιατί, γιά μένα, αλλοίμονο ! αλλοίμονο !

Ή λιακάδα του βίου μου έχει σβήσει, έχει σβήσει άγαπημένη !... Ποτέ πιά ! Ποτέ πιά ! (Νά οι λέξεις, οι δύο αυτές λέξεις που ή ζωή θάλασσα ξεβράζει κάθε μέρα στην άμμουδιά της...) ... Ποτέ πιά ! ποτέ πιά δέν θ' άνθιση τό δέντρο που άφανισμένο συρρίκνεται άπ' τόν κεραυνό...

... Ποτέ πιά ! δέν θά έγεροθί ο πληγωμένος ο άετός...

Και όλες μου οι ήμέρες περνούνε έκστατικές, και όλα μου τά όνειρα γεμίζουν άπ' τη σκέψη τη δική σου, τη δική σου άγαπημένη. Όλος ο νους μου, όλη ή συλλογή μου, σέφονται έκεί πέρα, προς τό σκοτεινά βασίλεια που λάμπουν τά δύο σου μάτια... έκεί πέρα που φέγγουν ακόμα τά ίχνη τών βημάτων σου που πέρασες, τραβώντας ποιος ξέρει γιά ποιους αιδερίους χορούς... ποιος ξέρει γιά ποιά ποτάμια που όδηγούν στην αιωνιότητα !

Μετάφρ. Τάκη Λιακέα

Χρό του, έφελαν «Τή 'Υπεράμειν Στρατηγώ τή νικητήρια» και ο λαός έφερνε τό Φλαντανελά με τά παλληκάρια του και με τους γενναίους τών άλλων καρφίων, που είχαν πολεμήσει σάν νά κινδύνευε ή δική τους πατρίδα.

Ο κυβερνήτης γελαστός γύρισε και είδε τη θάλασσα και έτρεξε στο βασίλειό του, μ'ά... έξαφνα βλέπει τη μάννα του άκουμπισμένη επάνω στο Βασίλειο.

— Η μάννα μου ! Η τυφλή μου μαννούλα !

Ο Αυτοκράτορας χαμογελά και τόν άγκαλιάζει. — Έσύ έστηρίξες γιά λίγο την Πόλη και έγώ τη μαννούλα σου ! Και έτσι πορροσούν όλοι μαζί. Στη μέση ή γριά μάννα, που την καλούσαν από τη μιά μεριά ο γυός της ο Φλαντανελάς κι' από την άλλη ο Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος. Μπροστά ή σημαίες και τά λάβαρα με τους βυζαντινούς άνθρώπους και γύρω και πίσω ο λαός που λατρεύει.

Πάνε στην Άγιά Σοφία νά δοξολογήσουν την 'Υπεράμειν...

Η ΑΔΙΑΚΡΙΣΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΟΤΕ ΠΡΩΤΟΦΟΡΕΘΗΚΕ ΤΟ ΝΥΧΤΙΚΟ

Άπ' τό νυχτικό ως τη πιτζάμα. — Στην εποχή του Λευδοβίκου 14ου. — Τό νυχτικό της διδης Μοπανσιέ. — Η γύμνια τις ώρες του ύπνου. — Ο ποιητής Μπενσεράντ και τό φιλοδώρημα του Βασιλέως. — Τό κόλπο μιάς συζύγου. — Πώς έρράφτηκε... ένα άντρεύονο ! — Τά νυχτικά τών Άβυσσηνών κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι άκολουθούντες πιστός την μόδα στην εποχή μας έχκατέλειψαν τό πατροπαράδοτον νυχτικό κι' έφόρεσαν τη πιτζάμα. Πόσοι όμως από αυτούς γνωρίζουν ότι τό νυχτικό έχει ολόκληρη ιστορία και ότι από τριών ακόμη αιώνων ήτο έντελώς άγνωστο ;

Χρήσις ταχτική του νυχτικού άρχισε νά γίνεται γιά πρώτη φορά επί Λουδοβίκου του 14ου στον 17ον αιώνα.

Ο μοναδικός ήθογράφος της περιόδου αυτής, ο δούκς του Σαιν Σιμόν, άφηγείται, ότι ο Λουδοβίκος 14ος, άσθενών και μόνον κλίνης, κατά τά τελευταία χρόνια της ζωής του άναπαύονταν στο κρεβάτι του «φορώντας νυχτικό. Κάθε πρωί δε στις όγδο, συμπληρώνει, τόν τό άλλαζαν ο πρώτος όγτρος του και ο πρώτος του χειροδόγος γιάτί ίδρωνε». Γιά νά μ'α σημειώνη ιδιαίτερος τό γεγονός ο χρονογράφος αυτός σημαίνει πως τό νυχτικό μόλις είχε φορεθί τότε. Πρώ της εποχής αυτής οι άνθρωποι έκοιμώοντο γυμνοί. Τό γεγονός αυτό τό άρεκά άξιοσημείωτο, άποδεικνύεται και από τά παρακάτω λόγια του Μολιέρου. Μιλάει ένα πρόσωπο μιάς κομωδιάς του και λέγει :

«Έστε μου, έκείνο που μπορώ νά σας πω είνε ότι βρισκό τόν γάμο κάτω τό άποκρυπτικό. Πώς μπορεί και νά σκεφθί κανείς άλλως, ότι θά κοιμώται μ'έναν άνθρώπον όλόγυμνο ;

Ο Σκαρόν, ο περίφημος γάλλος σατυρικός ποιητής, έγραψε τό άκόλουθο ποίημα στην πρώην γυναίκα του ή όποια τόν έχωρισε γιά νά πάρη άλλον.

«Τη στιγμή αυτή που βρίσκομαι ξεπλωμένη πάνω στο κρεβάτι σου χωρίς φορέματα και που αναπαύεις τά μέλη σου τά χροιά ανάμεσα στα σεντόνια, έγω ο έρμος κι' ο φτωχός βρίσκομαι μοναχός στην κλίνη μου την όγι και τόσο καθαρή και οε σκέπτομαι γεμάτος έγνοια...»

Τό ποίημα αυτό ύποτίθεται ότι έγράφη κατά τό 1650.

Άλλά άς είμαστε και δίκαιοι. Δεν έχομώοντο όλοι γυμνοί κατά τόν 17ον αιώνα.

Επί παραδείγματι ή περίφημος πριγκίπισσα, Μοπανσιέ, ή έπαιλεγμένη Μεγάλη Δεσποινίς, ήθελε νά φορή άλλο ύποκάμισο την ήμερα και άλλο την νύχτα.

Επειδή όμως τό ήματιομακάριο της ήταν πολύ φτωχό, έπλεναν την νύχτα τό ύποκάμισο της ήμέρας και την ήμερά τό ύποκάμισο της νύχτας !...

Και προβάλλεται εύλογο τό ερώτημα : Ός ποτε οι άνθρωποι κοιμώονταν γυμνοί ; Από τά βιβλία τών χρονογράφων και τών άλλων συγγραφέων, προκύπτει ότι τό νυχτικό είνε άφεύρετος του 16ου αιώνας. Δεν τό έφορούσαν όμως άρχιζες παρά έλάχιστοι, έδνετε και εύποροι έμποροι. Τούτο άποδεικνύεται και από διάφορα βιβλία της εποχής της Αναγεννήσεως. Ο Γκυγιώμ Μπουσέ άφηγείται σχετικάς ένα ποίητό επείσοδιο ! «Ένας γιάτρος, λέγει, έχκατέλειπε κάθε βράδυ την σκέψη των κλινών γιά νά πάη νά συναντήση την καμαριέραν του, ή όποια ήταν φίλη του. Η γυναίκα του όταν έπηρε τό πράγμα μπροστά, τόν ύποχρεώσε νά φορή νυχτικό, εφώθεσε δέ και ή ίδια. Τη νύχτα... έραβε τό ποικύμισο του άνδρός της με τό δικό της, γιά νά μη μπορή νά τό σκάσει ο άπιστος συζύγος της.

Σ' ένα βιβλίο βγαλμένο από Χάγη στα 1728 ύπαρχει ή έξης παράγραφος :

«Υπάρχουν χώρες που κοιμούνται οι άνθρωποι με ποικύμισο, ύπαρχον όμως και χώρες που οι άνθρωποι κοιμούνται γυμνοί.

Ο Πολωνός ειπασιόδης Πατέξ, συγγραφέας περιεργολάων άπομνημονεύματων, ο όποιος έλαβε μέρος σε μιά έκστρατεία κατά τών Σουηδών κατά τό δεύτερο ήμισυ του 17ου αιώνας, διηγείται τά έξης : Μου συνέβη νά βρισκόμην στη Λανία και νά φιλοξενηθώ από τους κατοίκους τού τόπου. Είδα έκεί με έκκληση μου, τις γυναίκες νά κοιμούνται γυμνές, άκόμη και ένώπιον τών ξένων ! Αντιθέτως στην πατρίδα του λέγει, ούτε εις τόν άνδρα της μιά γυναίκα δέν παρουσιάζονταν έτσι.

Υστερα από αυτά δέν θά έκπληγί κανείς, μαθαίνοντας ότι στην Άβυσσηνία χώρα τών πρωτογενών και θεών ο άνδρας και ή γυναίκα μένουν χθές άκόμη έχομώοντο με τό ίδιο νυχτικό. Έβαζε δηλ. ο καθένας τους άπό ένα μαξιλάρι. Φυσικά τά νυχτικά αυτά τών Άβυσσηνών θά ήσαν πολύ εύχολογα.

Αυτή είνε εν τέλει ή ιστορία του νυχτικού, του όποιου ή χρήση άρχισε νά γενικεύεται από του 18ου αιώνας.

ΠΑΝΤΟΥ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΥΠΑΓΗΤΕ ΕΧΕΤΕ ΜΟΥΣΙΚΗΝ

Τὸ ΝΤΕΚΚΑ εἶναι τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα φορητὰ γραμμόφωνα. Εἶναι τόσο ελαφρὸν καὶ διαστάσεων τόσο περιορισμένων καθὼς καὶ τόσο στερεῶς κατασκευῆς, ὥστε ἀντέχει εἰς κάθε ταξίδι καὶ εἶναι ἀμετάβλητον εἰς κάθε κλίμα. Εἰς μουσικὴν ἀπόδωσιν κατ' οὐδὲν ὑστερεῖ, κέκτηται δὲ τὴν ἔντασιν τῆς φωνῆς τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἀκριβοτέρων γραμμόφωνων.

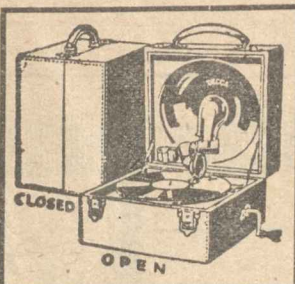
Πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα Μουσικὰ Καταστήματα

DECCA

Τὸ Φορητὸν Γραμμόφωνον.

Κατασκευὴ ἐργοστασίου DECCA

32, Worship Street
LONDON England E. C. 2.

9 σχήματα, 2 μεγέθη.

Ζητήσατε εἰκονογραφημένον κατάλογον καὶ πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον δια τὴν Ἑλλάδα.

ΣΥΜΕΟΝ Π. ΚΟΥΝΚΑ

23-Μεγ. Ἀλεξάνδρου-23

— ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ —

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Σάπων
Σαμπόν
Σάπων
Οδοντόνων
Εκπλυντικός
Σάπων
COLD CREAM
Οδοντοπαστίλι
Ψηκτρικὴ
Οδοντόνων

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΙ

I. & A. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ 5, ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ, — ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητροπόλεως & Ροχόστη.

"NUTRICIA"

Ἑλλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέταρτον. Ἡ μόνη ἀρίστη καὶ εὐδηγὴ τροφή διὰ τὰ Βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» ἀνιστάται ἀπὸ τοὺς Ἱατροὺς. Ἐκτὸς τῆς ὡς ἄνω τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη Ἡ Μεγάλῃ Ἑταιρίᾳ «NUTRICIA» παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένον διὰ τὰς ἐντερικὰς παθήσεις ὡς καὶ τὸ φημιζόμενον αὐτῆς «BABEURRE» (condensed buttermilk). Γραφεῖα Ἀντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά).

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΓΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικὸς εἰς Παρίσιους σπουδάζας. Θεραπεύει με ἐγγύησιν δι' ὀλογομένου ἀνωδύνου θεραπείας τὰς παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Οὐλίτιδας, ὁσσομύαν, Ρυτίθες καὶ ἄ. διὰ νεωτάτων ἐπιστημονικῶν μεθόδων. Λέγεται 9—12 καὶ 2—6 1/2. 51, ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 51, 2ον πάτωμα.

Ἀγοράζομεν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5 φύλλον τοῦ «Μπουκέτου ἀντὶ δραχμῶν 10.

SANITAS

Ὁδοντόπαστα ἰδεώδης. Λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, στερεώνει καὶ τονώνει τὰ οὖλα. Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΚΥΡΙΑΙ,

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάνει ὥρατο δέσμα. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τριζούλη 48
— ΑΘΗΝΑΙ —

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μὴ λησμονεῖτε
ὅτι μόνον με τὴν
ΒΑΦΗΝ ΒΑΥΒΡΥ
ἡμπορεῖτε νὰ βά-
φετε με ἐπιτυχίαν
τὰ φορέματά σας.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Πωλεῖται στὰ Φαρμακεία
Χονδρική πώλησις
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΚΑΛΗ-ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(Ὁμόνοια)

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΝΕΑΡΙΟΥ
Ἐπαναφέρει τὸ πρότερον χροῖμα. Δὲν
βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμώνει
τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΩΔΑΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48—ΑΘΗΝΑΙ
Τιμὴ δρχ. 50, διὰ τὰς ἑπταρχίας 60

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάνει τὸ ὥραιότερον δέσμα. Εἶναι
ἀπολύτως ἀβλαβής. Συντηρεῖ τὴν καλ-
λὸν καὶ ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΟΔΟΣ ΣΩΔΑΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
Χ. ΠΡΑΠΑΠΟΥΛΟΥ

Θεραπεύονται ἡ Ἑλπίδα, ἡ Ἀντι-
νότης εἰδικῶς, ὁ Ἀδριατικός, ὁ Ἑλ-
ραγίαι κλπ. Ἐκτελοῦνται ἐπὶ τῶν
Παθούσιν καὶ Βελοῦσιν εἰδικῶς
ληθέντος καὶ Τάχει Πρακτικῶν
λεῖται Ἀκτινοσκοπήσεις καὶ Ἀκτι-
νοθεραπείαι Ἀδενόματιον, Ἀδενό-
ματιον νόσων, Νεοπλασματικῶν

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΡΙΘ. 29

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ
Ἐχομεν τὸ Ρεκόρ τῆς Ἑπτα-
ἀπὸ ὅλας τὰς βαρὺς τριχῶν
παῖδας καὶ Ἑλληνικὰς διὰ τὴν
καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τὸν τρόπον
τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαρὺς
Μποτσαράκου ἐγγράμματα. Ἀνα-
βάνομεν τὴν χροῖαν τῆς βαρὺς
τῶν χροματισμῶν κομῆς, μὴν
γενεῖον με ἐπιτυχίαν Ἀρταρ-
αῖον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥΝ ΚΑΙ ΧΑΡ. ΤΡΙΠΟΥ-
ΑΘΗΝΑΙ

“ΒΟΤΡΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον
Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἀθηνᾶς 53.

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΠΟΡΤΙΕΡΕΣ ΣΤΟΡ
ΜΠΡΟΝΖ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Παντὸς εἶδους

ΥΛΙΚΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

Εἰς μεγάλην καὶ διαρκὴ παρακαταθήκην

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

(Σουστῶν) δι' ἐπιπλα καὶ αὐτοκίνητα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΕΤΡΟΥ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΟΛΟΚΟΤΙΩΝΗ 57

ΠΑΡΑ “ΛΟΡΙΑ”
Ε.Δ. ΠΙΝΩ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ἈΝΘΡΩΠΙΝΗΝ

Θὰ δημοσιεύονται δύο ἀριτερο-
γύματα: Ὁ ΕΛΛΗΝ ΠΡΩΣ ΠΕΡ-
ΛΙΚΑΡΗΣ καὶ ὁ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ
ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΡΑΪΣΟΥΛ. Καὶ
ἰὰ ἀπομνημονεύματα ἐνὸς διαση-
μου λογογράφου τοῦ σήμερα εὐρί-
σκειται στὴν Παλαιὰ Στρατῶνα.
Ἀμα ἀκούσετε τὸ ὄνομα του θὰ
σὰς ξεφύγῃ ἕνα ἐπιφώνημα: Μπρά-
βο. Ἀγοράσατε τὴν

“ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ”

καὶ δὲν θὰ χάσετε.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τὸ ὑπ' ἀριθ. 5
φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» ἀντὶ δρχ. 10

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν
βιβλία μεταχρῶ σμένα καὶ Βιβλιο-
θήκας, Γράφατε στὸ «Μπουκέτο».

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΠΡΙΦΤΗΣ

Ἰατρὸν τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς καὶ εἰς μαγευτικὴν τοποθεσίαν
ἐν ἑνὶ μὲν ὁδῶν Βελανιδέζης ἔρχισεν τὰς ἐργασίας του τὸ νέον
καὶ δεκάτ' ἄσθενες πάσχοντες ἐκ παθήσεων τῶν ὀπῶν, ἀρ-
θρων, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης καὶ ἀναρρῶντες. Πλήρης ὄγκειο—δια-
γνωγῇ.
ἐνδοθεραπεία, ὑδροθεραπεία, ἥλιοθεραπεία, διαμνην ἄνετος, τρι-
ακτῇ.
ἀποκλείονται ἀσθενεῖς πάσχοντες ἐκ μολυματικῶν νο-
σημάτων καὶ πνευμονικῆς φυματιώσεως.
Παραπομπὴ ἀποπέλλονται εἰς τοὺς αἰτούντας παρὰ τοῦ ἱερῶν-
τος Σ. Πρίφτη ἐν Σπῆται Ἀττικῆς καὶ διδ. νῦν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ
ἰατροῦ.

ΩΜΟΡΦΕΣ ΑΘΗΝΑΙΕΣ

Δοκιμάσατε τὴν ἰδιώδη
Κρέμα EDELWEISS
(Ἑντελβαῖς)

σὰν τὸ χιόνι τῶν Ἀλ-
πεων καὶ μετὰ τὸ γλυκὸ τῆς
ἄρωμα θὰ σὰς μαγέψῃ
γιά πάντα.

Πωλεῖται εἰς τὰ Κεντρι-
κὰ Φαρμακεία
Χονδρική Πώλησις

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΚΑΛΗ-ΜΠΑΚΑΚΟΥ

(Ὁμόνοια)

ΑΦΑΙ Σ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Κυρία καὶ Δεσποινίδες,
προτοῦ παραγγέλλετε τὰ χειμερινὰ σας
φορέματα καὶ καπέλλα, ἐπισκεφθῆτε
τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τραπεζῆς 73 (ἀπὸ-
δος Ὀδυσσεύς) Νέον Ἐργοστάσιόν μας
εἰς τὸ ὅποιον μπορεῖτε νὰ ντυθῆτε με
ὅλο τὸ Παρισινὸ γούστο.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετία-
τιαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰατρικῆς Κλιν-
ικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φω-
τεινοῦ. Λέγεται καθ' ἑκάστην Ὀδὸς
Κεφαλληνίας 15α.

*Ὑποὶ 8—10 π. μ. καὶ 4—6 π. μ.

Ἀφῆχθη ἐκ Παρισίων ὁ φημισμένος
Καλλιτέχνης Κομῆς Κυρίων ΣΑ-
ΜΑΝΟΥΕΛ. Τὸν συναντᾶτε εἰς τὸ Καλ-
λυντηρίον τοῦ ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Σατοβριανδου ἀρ.
29 ὅπου ἐκτελοῦνται ὅλαι
αἱ κομώσεις τῆς τελευ-
ταίας μόδας.
Διὰ τὰς Κυρίας τῶν
Ἑλλαδίων τὸ κατὰ τὴν
ἡμετέραν ἀποστέλλει πέντε διά-
φορα Καλλυντικὰ ἀγὰ
ἀπαραίτητα διὰ κάθε
κυρία, μόνον με 75 δρχ.
καὶ 15 δρχ. διὰ τὰς τέλει.
Αἱ ἐπισκεπτόμεναι τὸ φημισμένον
τοῦ Κομῆτος λαμβάνουν οἰκονομικὰ
ὁδηγίαν ΔΩΡΕΑΝ.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΚΟΜΗΤΗΣ ΚΥΡΙΩΝ

*Ὀδὸς Σατοβριανδου 29. — Αθῆναι

ΑΥ PRINTEMPS

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 42—44

Ἐφάσματα μεταξοτὰ καὶ μάλ-
λιν, νεωτερισμοί, Παρισινὰ ἐκλε-
κτὰ ἀσπρόρουχα πολυτελείας
παρέλαβε τὸ PRINTEMPS τῶν
Κ. ΑΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

Κυρίες,

Δεσποινίδες

Ποῖν παραγγέλλετε τοὺς

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΚΑΙ ΖΟΝΕΣ ΣΑΣ

ἐπισκεφθῆτε τὸ Φαρμακ. ἱόν

ΣΑΚΑΛΗ — ΜΠΑΚΑΚΟΥ

(Ὁμόνοια)

καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εὖ-
ρετε νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ γού-
στο σας καθ' ὅλα καὶ δι' ὅλα.

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 34
Α' ΠΑΤΕΡΑΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΟΝΤΟΥΖΟΛΟΥΣ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170Α (ΤΕΡΜΑ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ Ν' ΑΠΟΔΑΥΣΕΤΕ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Συνορτάται οἱ γνωστότεροι Ἑλληνες λόγιοι, ἐκλεκτοὶ ἔντες μεταφράσεις, ἀρθροῖα διαλεχτῆς, τερπνῆς καὶ διδακτικῆς ἔλης,
καλλιτεχνικῆς εἰκόνες, διηγήματα, κωμωδίες, δράματα, ποιήματα ἱστορικὰ περὶ τῆς, διαλόγοι, ἀνέκδοτα, ἀστεία, περιόδια,
πεννίτσες, μελέτες, κτλ. κτλ.

Η ΘΡΕΠΤΙΚΩΤΕΡΑ ΤΡΟΦΗ
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΓΑΛΑ
ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΩΣ

ΤΟ
ΓΑΛΑ «ΟΛΛΑΝΔΙΑ»

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ "HOLLANDIA"

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΙΔΟΥ

Η ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΤΙΚΕΤΤΑΣ

ΔΩΡΑ

ΑΙ ΕΤΙΚΕΤΤΑΙ ΩΣ Η ΑΝΩ ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΙ ΜΕ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΠΡΟΣ

ΔΡΑΧΜΗΝ ΕΚΑΣΤΗ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΩ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

"ΛΟΥΒΡ", ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Στολ. Ερμού — 6665 Ερμού 35, ΑΘΗΝΑΙΣ